

Sygn. akt I C 404/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2015 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa – (...)

przeciwko A. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego A. W. na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) z siedzibą w K. kwotę 498,65 zł (czterysta dziewięćdziesiąt osiem 65/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem kosztów zastępstwa prawnego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) z tytułu opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Z/

1. odn. wyrok,
2. zakr. nr spr.,
3. kal. 21 dni,
4. po praw. ewent. skier. do egzek. pkt 3 ww. wyroku, jeśli kwota w nim wymieniona nie została wpłacona;
5. po wpłacie kwoty z pkt. 4 - przekazać akta do archiwum.

18/06/2015

Sygn. akt I C 404/15

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny

z dnia 18 czerwca 2015r., sygn. akt: I C 404/15

Powód Skarb Państwa – (...) w pozwie o zapłatę z dnia 8.12.2014r. (k. 2), wniósł o zasądzenie od pozwanego A. W.

na swoją rzecz kwoty 498,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.07.2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu (k. 2 - 4) powód podał, iż w dniu 1.05.2012r., na skutek zachowania mężczyzn poruszających się samochodem S. (...) nr rej. (...), w tym pozwanego A. W., funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w S., podjęli interwencje. Po zatrzymaniu ww. pojazdu, podeszli do niego, żądając od wszystkich pasażerów oraz od kierowcy okazania stosownych dokumentów. Wówczas pasażerowie zajmujący tylne siedzenie zaczęli zachowywać się wulgarnie i agresywnie, a najbardziej z nich pozwany A. W.. Pozwany wezwał współpasażerów do nieokazywania dokumentów, dopóki funkcjonariusze Policji sami się nie wylegitymują, w pewnym momencie mimo zakazu Policji, zaczął wysiadać z pojazdu. Ostatecznie wysiedli wszyscy pasażerowie. Ponieważ A. W. zachowywał się przez cały ten czas agresywnie, znieważał funkcjonariuszy Policji, zatem funkcjonariusze ci, postanowili złożyć mu kajdanki. Pozostali mężczyźni utrudniali czynności, chwyтали funkcjonariuszy Policji za ubrania, chcąc uwolnić pozwanego. Pozwany szarpał się, aby uniemożliwić założenie mu kajdanek; w pewnym momencie odepchnął się gwałtownie od samochodu o który był oparty, skutkiem czego wraz z jednym z interweniujących funkcjonariuszy Policji, uderzył w radiowóz K. (...) nr rej. (...). W wyniku ww. zdarzenia powstały wgniecenia karoserii na prawym tylnym nadkole. Do powyższego uszkodzenia nie doszłoby, gdyby nie agresywne zachowanie pozwanego, odpychanie, szarpanie się oraz niepodporządkowanie się poleceniom wydawanym przez funkcjonariuszy Policji. Dobrowolne wezwanie do zapłaty pozwanego, nie odniosło zamierzonego skutku.

W odpowiedzi z dnia 27.01.2015r. (k. 17), na pozew z dnia 8.12.2014r., pozwany wniósł o oddalenie powództwa, a także o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy karnej przed Sądem Rejonowym w Wadowicach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Suchoj Beskidzkiej, sygn. akt: VII K 413/14, a obecnie II K 133/15.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że brak jest dowodów na to, że to on dokonał wgniecenia karoserii, wnosząc jednocześnie o przeprowadzenie dowodu z nagrań z monitoringu. Wskazał, że z powołanych przez powoda dowodów, tylko funkcjonariusz Policji o nazwisku P. B. mówi o wgnieceniu, ale maski przedmiotowego samochodu, ale żaden z zeznających w sprawie funkcjonariuszy Policji, jako sprawcy, nie wskazał pozwanego.

W dalszym postępowaniu sądowym strony konsekwentnie podtrzymały swoje stanowiska: powód: k. 21, 29, 30/2; pozwany k. 29, 30/2.

Powód w piśmie z dnia 23.03.2015r. (k. 22) sprzeciwił się zawieszeniu niniejszego postępowania. W ocenie powoda fakt niezakończenia postępowania karnego, nie stanowi przeszkody w rozstrzygnięciu o cywilnoprawnej odpowiedzialności pozwanego.

Pozwany na rozprawie w dniu 18.06.2015r. (k. 29) oświadczył, iż nie kwestionuje wysokości przedmiotowej szkody wyliczonej w kalkulacji naprawy dołączonej do akt sprawy na kwotę 498,65 zł.

Postanowieniem na rozprawie w dniu 18.06.2015r. (k. 29) Sąd oddalił wniosek pozwanego o zawieszenie postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy sygn. II K 133/15.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1.05.2012r., na ul. (...) w S. została podjęta interwencja Policji przez funkcjonariuszy KPP w S., wobec m. in. pozwanego A. W.. Bezpośrednio przed ww. interwencją, na ul. (...), w S., patrolujący ten teren, samochodem K. (...) nr rej. (...), funkcjonariusze Policji, zauważyli samochód koloru ciemnozielonego S. (...) nr rej. (...), z którego przez uchylone okna wychylali się mężczyźni wymachujący rękami i krzyczący. Pasażerowi nie byli zapięci w pasy bezpieczeństwa. Funkcjonariusze użyli sygnałów świetlnych i dźwiękowych; pojazd S. (...) po przejechaniu kilkuset metrów wjechał na parking przy Delikatesach w S.. Funkcjonariusze wyszli z radiowozu, podeszli do zatrzymanego samochodu. Po zażądaniu od kierowcy dokumentów, pozwany siedzący na tylnym siedzeniu za kierowcą, zaczął

krzyżeć do kierowcy, aby nie dawał żadnych dokumentów. W samochodzie, poza pozwanym, jechali także trzej jego bracia. W trakcie czynności funkcjonariuszy Policji, pozwany, wbrew wezwaniu do pozostania w pojeździe, wysiadł z samochodu S. (...) i odepchnął funkcjonariusza Policji; nie reagował na dalsze polecenia interweniujących funkcjonariuszy, aby się uspokoił. Pozwany był agresywny, kierował pod adresem funkcjonariuszy Policji słowa wulgarne, był arogancji od samego początku interwencji. Pod adresem pozwanego wielokrotnie kierowane były wezwania, aby pozwany się uspokoił.

Dowód: zeznania świadka K. P., k. 29/2, 30; zeznania świadka

A. P. (1), k., 30/2; zapis nagrania z monitoringu k. 48 akt II K 133/15.

W trakcie interwencji w dniu 1.05.2014r., wszyscy pasażerowie samochodu S. (...), w tym pozwany, byli pod wpływem alkoholu.

Dowód: zeznania świadka A. P. (1), k. 30/2.

Na skutek opisanego powyżej zachowania pozwanego, funkcjonariusze Policji użyli wobec niego siły fizycznej, potem założyli mu kajdanki, a następnie chcieli go doprowadzić do radiowozu. W trakcie przeprowadzania pozwanego od samochodu S. (...) do radiowozu K. (...), pozwany, używając siły, odepchnął się od swego samochodu i cofając się wszyscy, tj. pozwany A. W., funkcjonariusz Policji K. P. oraz funkcjonariusz Policji A. P. (1), uderzyli w karoserię radiowozu w okolicy prawego tylnego nadkola. Po założeniu pozwanemu kajdanek, który nadal szamotał się z ww. funkcjonariuszami Policji, przy próbie wsadzenia pozwanego do radiowozu, na tylne siedzenie od prawej strony, ponownie doszło do uderzenia o karoserię przy prawym tylnym nadkolu. Po włożeniu pozwanego do radiowozu, nie było szamotaniny z pozostałymi osobami zatrzymanego S., tak aby dochodziło do kontaktu z radiowozem K. (...) w rejonie prawego tylnego nadkola. Kolejną sytuacją, podczas której mogło dojść do przedmiotowego uszkodzenia radiowozu K. (...), była próba wyprowadzenia pozwanego z radiowozu, po dotarciu na Komendę Policji, bowiem przez te same drzwi tylne z prawej strony, przez które pozwanego wprowadzano, pozwany przy wyprowadzaniu zapierał się nogami i odpychał funkcjonariuszy Policji.

Dowód: częściowo zeznania świadka K. P., k. 29/2, 30; zeznania

świadka A. P. (1), k. 30, 30/2; zapis nagrania z monitoringu k. 48 akt II K

133/15.

W trakcie ww. zdarzenia pozwany ubrany był w koszulę z krótkim rękawem koloru czerwonego.

Dowód: zapis nagrania z monitoringu k. 48 akt II K 133/15; k. 29/2 akt I C 404/15.

Uszkodzenia radiowozu K. (...) nr rej. (...), w okolicach tylnego prawego nadkola, zostały zauważone dopiero następnego dnia przez innego funkcjonariusza Policji. Fakt powyższy został zgłoszony jako szkoda. Przed przystąpieniem do służby w dniu 1.05.2014r., stan ww. radiowozu wskazywał brak jakichkolwiek uszkodzeń. Od chwili zakończenia interwencji w dniu 1.05.2014r., do czasu zauważenia jego uszkodzenia, radiowóz K. (...) nr rej. (...), nie był używany.

Dowód: zeznania świadka K. P., k. 29/2, 30; zeznania świadka

A. P. (1), k. 30/2.

Łączny koszt naprawy pojazdu K. (...) (ED), nr rej. (...) (ED), stanowiącego własność (...) w K., ul. (...), (...)-(...) K., dokonanej w (...) – Centrum I.M. (...) s.c. Al. (...), (...)-(...) K., wyniósł 498,65 zł.

Dowód: fakt bezsporny: okoliczność przyznana przez pozwanego k. 29; kalkulacja

naprawy z dnia 9.07.2012r., k. 6 -7.

Pismem z dnia 24.06.2014r., pozwany został wezwany przez powoda do zapłaty kwoty 498,65 zł tytułem naprawienia szkody wyrządzonej w dniu 1.05.2012r., tj. dokonania uszkodzenia radiowozu policyjnego K. (...) nr rej. (...), w postaci wgniecenia karoserii pojazdu na prawym tylnym nadkolu w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania. Pozwany odebrał ww. wezwanie w dniu 30.06.2014r. Pozwany nie zapłacił żądanej kwoty

Dowód: pismemne wezwanie do zapłaty z dnia 24.06.2014r. k. 8; potwierdzenie odbioru

z dnia 30.06.2014r., k. 9; skarga – zażalenie pozwanego z dnia 1.07.2014r., k. 10.

Dokonując ustaleń faktycznych, Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka K. P. w zakresie w jakim twierdzi, iż to w trakcie zakładania pozwanemu kajdanek, pozwany odepchnął się, w wyniku czego doszło do uszkodzenia radiowozu (k. 29/2), bowiem przeczą temu zeznania świadka A. P. (2) (k. 30) oraz zapis z monitoringu (k. 48 akta II K 133/15). Z ww. dowodów wynika, iż do odepchnięcia doszło w trakcie próby doprowadzenia pozwanego do radiowozu, a nie w trakcie zakładania mu kajdanek.

Do powyższych rozważań faktycznych wykorzystano także dowód w postaci zapisu z monitoringu, przeprowadzonego w aktach związkowych sygn. akt: II K 133/15, k. 148 Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej Wydział II Karny, w celu uzyskania materiału porównawczego na potrzeby ustalenia czy i w jaki sposób doszło do uszkodzenia radiowozu K. (...), stanowiącego własność powoda.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 415 k. c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W ocenie Sądu wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej z tytułu czynu niedozwolonego popełnionego przez pozwanego zostały wykazane, a nie istnieją żadne przesłanki eskulpacyjne, uwalniając pozwanego od ww. odpowiedzialności.

Realną szkodą po stronie powoda, jest uszkodzenie karoserii, tj. jej wgniecenie na prawym tylnym nadkolu radiowozu K. (...) nr rej. (...). Pozwany dopuścił się czynu niedozwolonego, bowiem nie podporządkował się poleceniom wydawanych przez uprawnione do tego organy, jego zachowanie było aroganckie i agresywne, realnie stawiał opór, a wcześniej wychylał się z samochodu S. (...), podróżował bez zapiętych pasów bezpieczeństwa, odmówił okazania dokumentu i podżegał – skutecznie – do odmowy okazania dokumentów przez pozostałych pasażerów ww. samochodu. Gdyby pozwany nie stawiał oporu funkcjonariuszom Policji, podporządkował się ich poleceniom, nie doszłoby do szamotaniny tej trójki, a w następstwie powyższego, także do upadku na karoserię radiowozu K. (...) nr rej. (...). Pozwany dopuścił się zawinionego działania, a także nie przewidział, choć powinien i mógł, następstwa swojego zachowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 415 k. c. w zw. z art. 481 § 1 k. c. orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (stosujemy odpowiednio do radcy prawnego) zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z § 6 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349,

z 2012r. poz. 149), stawka minimalna przy wartości przedmiotu sporu do 500,00 zł wynosi 60,00 zł. Kwota 17,00 zł stanowi natomiast opłatę skarbową od pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu (k. 5).

Biorąc pod uwagę powyższe, na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 1 ww. Rozporządzenia, Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji wyroku.

Na mocy art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014r., poz. 545), Skarb Państwa nie ma obowiązku uiszczania opłat.

Opłata od niniejszego pozwu wynosiła 30,00 zł.

Z uwagi na fakt, iż pozwany przegrał sprawę, na mocy art. 98 § 1 k. p. c. w zw. z art. 94 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd orzekł jak w pkt 3 sentencji wyroku.

Sygn. akt: I C 404/15

ZARZĄDZENIE

Sekretariat/ Proszę:

1. odnotować uzasadnienie,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem,
3. kal. 14 dni.

SSR Kazimierz Firlej